

DUBROVNIKU, 1991.

Na oštro golo stijenje, poput Krista
raspeti Grade kojem more sòli
prastare rane na tijelu što blista,
okrutne nove zadaju ti boli,

znajući dobro što čine jer ista
mržnja ih poji kao davne horde;
dubravu tvoju zelenoga lista
sažgali već su, čak i bradē gordē

sijedoga starca koji te na ruci,
kao svoj obol slobodi bez uza,
drži i svijetu kazuje u sjaju,

domoći bi se htjeli; crni vuci
urlaju u tvom posvećenom gaju,
mjesec nad tobom pluta kano suza:

nadùrlat se Slobode ne će zvuci!

PROLEGOMENA ZA GRAD

Na ramenu su kamen čak i žene
nosile da se Grad podigne snòva,
ugodan nebu, svijetu slavan, cijene
nemaju ona na barjaku slova,

sva srebra, zlata, svi životi plaća
nisu Slobodi što je od vjekóva
i zà vjekove, Orlando se laća
svog mača zbog nje zbog koje ga skova.

Brane te Bokar, Minčeta, Revèlin,
zidine tvoje podno kojih ječi
prešumno ú te zaljubljeno more,

tvoj puk i parac, brda, vrijes i pelin,
pjesnici tvoji, snaga onih riječi
što napisa ih Marin, Ivan, Džore...

ULJEZI, ULJE

*(Mala balada)**Borisu A. Novaku*

Na kamen se kamen slaže
sve do zvijezda koje sjaju
za sve koji put svoj traže,
riječi gustu mrežu tkaju
cijelu povijest, i još dublje
pa rasuću sve na kraju;
sloboda je kao ulje.

Sloboda je vino, kaže
pjanac izgnan u svom raju;
vitezu, čuvaru straže
mjesečinu gospe daju
piti pa se zatim kaju,
njemu oči u noć bulje,
za drugu ljepotu haju;
sloboda je kao ulje.

Treba li postupat blaže
prema lavu ili zmaju,
kad se oba krvlju taže
i na sličan način laju;
čuju se u vječnom gaju
uljezi, rugòbe, hulje
kako dižu istu graju;
sloboda je kao ulje.

Olovu je tonut draže
u krvavo mutne mulje,
tamničari dobro znaju:
sloboda je kao ulje!

PISMO DUM MARINU,
u Mletke, 1991.

Moj Dûmarine, šaljem ti u Mletke,
u tminu groba tvoga ove rétke;

dvadeset lûdih nakaza si mnio
destrìgat jerbo Grad ti bješe mio

povrhu svega, Grad što su mu ime
Njarnjasi dali, govoriš, Grad kíme

odmnijjevo tvoj je smijeh i gorki rug;
u Zanipolo, gdi ti leži lug,

šaljem ti ovu pjesan, ma ti već
dobro znaš što ti njome imam reć:

oštro si svoje pero tvrdo stisko
i Lorèncu si piso, pomoć isko,

zalud, ko ì mi; mir ne stoji stânom
više u Gradu ovom, na svijet dánom

da bude slika raja, sad mu brat
poguba ljudske naravi je – rat:

ne dvádesti, već dv'jétisuće ludih
nakaza – šuma mat im! – fâca hudih,

od žvirata, od koze udrenijeh,
mojèmuća, barbàčepa tih zlijeh,

u Grad bi htjeli ùrtat i sve splesat,
a im rebùškat ne će: ù kam klesat

nijesmo zalúdu dali riječi one
kê ù srcu nam cio život zvone

i, kô i tvoje, i Divove, štit
nedobitni su naš, i to će bit!

VIJENAC, HRASTOV

Što može vijenac soneta? na čelu
žičani nam je, domaći naš Krist
na Maslenici glasom jakim cijelu
propovijed svoju preslišava, čist

sljubio se uz križ na Srđu, s vrijeskom
i solju, rûke okaljanih bombe,
bombone gorke pružaju mu, pijeskom
zasipamo se, naše katakombe

duboke, duge, ispod zemlje vrele
protegle su se (i pod vaš su pod
stigle, o moćni), s krova našeg lete

anđeli nogu sprženijeh u svod,
pjesnik naš stari, zakovan u bijele
jelove daske, hrastov vijenac plete.

U Idriji, 2. X. 1991.

CRKVICA U PLAMENU

Crkvica gori, plamenovi reski
gutaju klupe, misal, oltar cijeli,
zlatni, i sve su bliže staroj freski,
razapeti na križu šapće: Eli!

Orgulje guši dim i oganj vreli,
duše u paklu još se više znoje
na slici, samo Sotòna vesèli
vatri se, djelo gledajući svoje.

Ruši se zvonik, malo zvono kleca
na vjetru koji novi psalam sklada
u preslici mu, puca kruni trnje,

djevica drži dijete koje jeca
na njenu krilu, lice joj sve crnje
postaje, svijećnjak s treskom na pod pada.

9. X. 1991.

BREZA

Zašto toliko lišće ti treperi
kao i moja izagnana duša,
družico brezo, lijepa šumska kćeri?
vjetar te samo uspavati kuša,

besanu kao što sam i ja, zvijeri
šumske se smiju bajkama što sluša
tvoje ih nježno uho, tama ceri
ná me se, moje slabosti se gnuša;

moja ti čežnja noćas stvara muke,
oprosti, zato bdiješ, vilo draga,
čarobnice, u svoje vješte ruke

uzmi prut, onaj koji vraždu krije,
zamahni njim, učini da što prije
nađem nadomak svog se kućnog praga.

12. X. 1991.

GOSPOJI CVIJETI

Lament

*nad pepelištem perivoja u Trstenu,
u kojemu je Niko Gučetić Gozze zatravljen
njezinom ljepotom napisao
svoj*

DIALOGO DELLA BELLEZZA, DETTO ANTOS

Kad bi znala, moja Cvijeta, što je sada u tvom gaju,
prah i pepel, dim i zator, drobnu ružicu i trator
zgazila je kruta peta, papak zli u rajskom kraju
gdi je tvoja lipost cvala, kad bi znala, moja Cvijeta,

gori kamfor, krušno drvo i bambusi koji Panu
svirala su bili mila, crna ih je strla sila,
nikad više što je bilo, bor i čempres, mirta planu,
kad bi znala, moja vilo; o kako sve, moja vilo

odilja se, kako nesta sve u hipu, sve u času,
Neptun zalud trozub drži, ljuti plam mu noge prži,
kad bi znala, moja vilo, kako se u ništa rasu
ona klupa na kojojzi — ah, to biše doba milo

od veselja i od sklada! — riječi one vrhu tvoje
lipote su muze Níku kazivale, tvoju sliku
zavijek svitu da bi dao, a sad vidi tamo što je,
moja Cvijeta, crna slika crne zloće, s koje mrijem;

o kako ja, moja vilo, stoga mrijem, a ne víjem
komu i zač lipost smeta? sada tužna duša tvoja
luta stazam perivoja pustog, plaćuć ũ kam nijem,
i njemu je srce puklo i prepuklo, vilo moja;

mnijem da iz suze tvoje, vilo moja, suze vrele,
procaptit će opet cvitje, Cvijeta moja, dubje milo,
da se slavíc opet vrati, da sve buja, reste, cvati,
da se ptice obvesele, u slobodi da bi bilo

sve ko negda, vilo moja; o kako ja, moja vilo,
za tim žudim kroz dim crni bljúdeć tvoje liće bilo!

28. X. 1991.

ZELENCI, 1991.

Zelenci drže oštre sjekire, sijeku vrat
vremenu, režu tvrde štruce na tanke fete,
Zelenci drže bat,
umjesto golubova u zraku rãže lete,

u zraku leti sve što trebalo bi da gmiže,
kamen u kost se opet pretvara, nose sveca
rašćerećena; liže
vlastiti čmar Sotona, anđeli kao djeca

doručku raduju se mesnom, a s tri se riblje
konzerve nasititi veliko mnoštvo može,
kolijevka mora ziblje
zvonike koji dijele ono što zatim množe,

grad je ruleta, kugle padaju na sve brojke,
za zelenim se stolom otmjene kurve smiju,
u obnažene dojke
upada prhut s glava ćelavih koje kriju

vlasulje, sestre onih koje u Mrtvom moru
na Lokrumu plivače škakljaju; bdij u snù!
u diplomatskom koru
pjevaju: Frère Jacques, dormez-vous, dormez-vous...

6. XI. 1991.

DUBRAVKA

A. D. 1991.

*Štovanom gosparu Ivu
i gospodi Vesni Frangeš*

Dubravka, vilo najljepša u gori,
Grđan je pó te došao pun zloće
i da ti draži bude, silom hoće,
od Miljenka što za čast tvoju bori

u Dubravi se; tu gdje čisti dvori
tvoji su, crni satiri sad noće
pod noge gazeć ono slatko voće
što nam ga na dar višnja milost stvori.

Ali već silni kip se boga Lera
prijeteći trese u božanskom gnjevu
i dah mu jaki, kao vjetar pljevu,

na sve ih strane razgoni i tjera,
s Grdanom, s tvog nećkaljanog praga,
i već se čuje: O lijepa, o draga...!

3. XI. 1991.

Luko Paljetak